

**БУКОВИНСЬКА ЕКОНОМІЧНА ФУНДАЦІЯ
БУКОВИНСКАЯ ЭКОНОМИЧЕСКАЯ ФУНДАЦИЯ
BUKOVINIAN ECONOMIC FOUNDATION**

Матеріали XXVII Міжнародної науково-практичної конференції

**НАУКА. ІННОВАЦІЇ.
ТЕХНОЛОГІЇ**

Том 2

Чернівці, 30-31 жовтня 2015 року

**Материалы XXVII Международной научно-практической
конференции**

**НАУКА. ИННОВАЦИИ.
ТЕХНОЛОГИИ**

Том 2

Черновцы, 30-31 октября 2015 года

XXVII International Scientific Conference

**SCIENCE. INNOVATION.
TECHNOLOGIES**

Part 2

Chernivtsi, 30-31 of October 2015

**КИЇВ
НАУКОВО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР «ЛАБОРАТОРІЯ ДУМКИ»
2015**

5. Про Регламент Верховної Ради України: Закон України від 10.02.2010 // Відомості Верховної Ради України. - 2010. - № 14 - 15; № 16 - 17. - Ст. 412.
6. Про комітети Верховної Ради України: Закон України від 4.04.1995 р. // Відомості Верховної Ради України. - 1995. - № 19. - Ст. 134.
7. Комітети Верховної Ради України VIII скликання / [Електронний ресурс]. - режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/site2/p_komitets.
8. Вознюк С. Питання оптимальної кількості парламентських комітетів як одне з стрижневих питань процесу парламентської реформи в Україні // С. Вознюк // Парламентар. - 1998. - №1. - С. 8-11.
9. Кислий П., Розенбаум А. Коментар до проекту закону «Про комітети та комісії Верховної Ради України» / П. Кислий, А. Розенбаум. // Парламентар. - 1998. - №1. - С. 18.
10. Тодика Ю.Н. Основи конституційного устрою України / Ю.Н. Тодика - Х.: Факт -320 с.

Шпіляревич В.В.

*кандидат юридичних наук, викладач кафедри кримінального права
Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника
м.Івано-Франківськ, Україна*

ІНСТИТУТ ЗАХОДІВ ВИПРАВЛЕННЯ І БЕЗПЕКИ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ ФЕДЕРАТИВНОЇ РЕСПУБЛІКИ НІМЕЧЧИНА

У різних державах світу законодавче регулювання кримінально-правового інституту заходів безпеки є неоднаковим. Це пояснюється тим, що розробка чи вдосконалення кримінального законодавства конкретної держави здійснюється із урахуванням особливостей власної правової системи, менталітету, а також специфіки існуючої системи заходів кримінально-правового характеру. Зокрема, КК Федеративної Республіки Німеччина від 15 травня 1871 р. у розділі третьому Загальної його частини під назвою «Правові наслідки діяння» передбачена спеціальна глава шоста - «Заходи виправлення і безпеки» (die Maßnahmen), що була введена Законом про звичних злочинців від 24 жовтня 1933 р. [1, с. 28], у якій містяться правові приписи, що визначають систему заходів виправлення і безпеки, послідовність їх виконання, заміну одного виду заходу на інший у процесі його виконання, умовну відстрочку заходів виправлення і безпеки та низку інших моментів.

Так, § 61 КК Федеративної Республіки Німеччина передбачає можливість застосування таких заходів виправлення і безпеки до небезпечних осіб [2, с. 115]:

- поміщення у психіатричну лікарню;
- поміщення в установу ізоляції для алкоголіків і наркоманів;
- превентивне засудження;
- встановлення нагляду;
- позбавлення права керувати транспортним засобом;
- заборона займатися певною професійною діяльністю.

Окреслені заходи є вичерпними і законодавець їх не відносить до системи покарання та відрізняє від додаткових покарань і додаткових наслідків.

Що стосується безпосередньої реалізації заходів виправлення і безпеки, то застосовуються такі заходи до відповідних осіб не тільки тоді, коли їх винуватість установлена судом на підставі винесеного вироку, але й у випадку відсутності вини таких осіб. При цьому в основі призначення усіх заходів виправлення і безпеки лежить принцип відповідності, закріплений у § 62 КК Федеративної Республіки Німеччина, за яким заходи виправлення і безпеки не можуть бути призначені, якщо вони не відповідають ступеню вчиненого особою або очікуваному від неї суспільно небезпечного діяння, а також ступеню небезпеки, що виходить від неї. Якщо суд, з огляду на обставини справи, вважає, що існують передумови для призначення декількох заходів виправлення і безпеки, то призначаються декілька з них, і в такому випадку перевага надається тим, які є найменш тяжкими для правопорушника [2, с. 58].

Особливістю для німецького кримінального права є також те, що, окрім заходів виправлення і безпеки, зазначених у КК Федеративної Республіки Німеччина, існують й інші кримінально-правові заходи, встановлені в додатковому кримінальному праві (das Nebenstrafrecht), які за своєю правовою природою не входять ні до покарань (основних чи додаткових), ні до заходів виправлення і безпеки. Наприклад, Закон «Про захист тварин» від 24 липня 1972 р. містить такий захід, як заборона утримання тварин будь-якого або певного виду. Специфічні заходи, що застосовуються до неповнолітніх правопорушників, установлені в молодіжному кримінальному праві (das

Jugendstrafrecht). До них можна віднести, наприклад, виховні та виправні заходи, передбачені Законом «Про відправлення правосуддя у справах молоді» в редакції опублікування 11 грудня 1974 р.

Таким чином, аналізуючи положення КК Федеративної Республіки Німеччина, які регламентують інститут «Заходів виправлення і безпеки» (die Maßnahmen), можна дійти висновку про належне врегулювання цього питання на нормативному рівні. Що, звичайно, не характерне для кримінального закону України, адже на сьогоднішній час у ньому немає жодних статей, які б визначали поняття, мету, систему досліджуваних заходів та підстави їх застосування. Законодавець тільки підкреслив положення про те, що заходи, які за своєю правовою природою є заходами безпеки, віднесено до ряду інших інститутів кримінального права («Звільнення від покарання та його відбuvання», «Інші заходи кримінально-правового характеру», «Особливості кримінальної відповідальності та покарання неповнолітніх» тощо) [3].

Література:

1. Кузнецова Н. Уголовное право ФРГ / Н. Кузнецова, Л. Вельцель. - М., 1980. - 214 с.
2. Уголовный кодекс Федеративной Республики Германия / науч. ред. и пер. Д.А. Шестакова, Г.Г. Йешек. - М., 2003. - 524 с.
3. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 р. № 2341-III // Відомості Верховної Ради України. - 2001. - № 25-26. - Ст. 131.

Педагогічні науки

Сойчук Р.Л.

*к.пед.н., доцент, докторант лабораторії громадянського і морального виховання
Інститут проблем виховання НАПН України
м.Київ, Україна*

ПАТРІОТИЗМ ЯК ЦІННІСТЬ ГРОМАДЯНИНА УКРАЇНИ У ВИХОВАННІ НАЦІОНАЛЬНОГО САМОСТВЕРДЖЕННЯ

У процесі творення української політичної нації нагально необхідним є виховання патріотизму як особливе, тобто безумовне і високосмислове почуття-цінність, що відіграє роль найкращого інтегратора представників різних етнічних спільнот у єдиний народ як спільність громадян однієї держави. Це активне і дієве почуття належності до своєї державно-територіальної Вітчизни, органічної включеності в її соціально-політичну структуру, відданість і любов до неї, готовність до самопожертви в ім'я її процвітання, що базується на належності до громадянського суспільства, української політичної нації як соціального організму і перебуває під юрисдикцією однієї держави [2, с.6-10; 6, с.4]. В умовах поліетнічного українського суспільства виховання патріотизму повинно мати характер не місцевий, регіональний, а, власне, бути національно-громадянського спрямування. Первинний стан патріотизму особистість набуває спонтанно під впливом природно відповідних факторів у гармонійній єдності з культурно-освітніми, що формують базу психологічну прихильності особистості до своєї нації, залучають до її духовних скарбів. Потреба становлення й утвердження незалежної України актуалізує вимогу формування в масовій свідомості підростаючого покоління стан патріотизму духовно осмисленого, рефлексивного, який поєднує пристрасну любов до свого народу, нації, Батьківщини з толерантним ставленням до інших народів. Основою патріотизму особистості є усвідомлення національної самобутності у єдності із розумінням особистістю власної причетності до долі України. Використання антропоцентричного підходу у вихованні патріотизму передбачає первинність прав особистості з одночасним узгодженням з інтересами суспільства і держави, що враховує різноманітні інтереси громадян Української держави. Саме такий стан патріотизму здатний вирішити низку проблем української державності [3, с. 9-16]. Ми дотримуємося позиції щодо виховання в особистості громадянського патріотизму, що передбачає відповідальність за долю народу, культуру та здатність консолідувати всю внутрішню енергію для творення нової віхи в історії своєї держави-нації. У його основі лежить повага до власного народу, власних культурно-історичних традицій, до національних цінностей, мови рідного народу, що забезпечує формування поваги до інших народів і стає осмисленою цінністю. У сучасних умовах з'ясування відповідальності за долю народу, глобалізації та водночас національної ідентичності як збереження національної самобутності народів світу, їхньої унікальної культури, що загострює проблему національного буття та усвідомлення особистості своєї національної належності із підвищенням інтересу до джерел, традицій і звичаїв пращурів.

Самобутність нації як утвердження її цінностей та джерело розвитку закріплюється